

Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

«Ο γνωστός λογοτέχνης τέως Γεν. άρχίατρος του Πολεμικού Ναυτικού, Προέδρος της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών κ. Άγγελος Ταναγράφας είχε την καλοσύνην νά μιάς διηγήθῃ τό κατωτέρω επεισόδιον της ζωής του από ένα του ταξείδι στην ιστορική Σίντρα της Πορτογαλίας.

— Πρό δέκα πέντε περίπου χρόνων τό πολεμικόν «Μισούλης» επί του όποιου έπέβαινα ως ιατρός προσωπομένη μιά ημέρα στον λιμένα της πρωτεύουσής της Πορτογαλίας Λισσαβώνος. Πρώτη μου δουλειά όταν φθάσαμε στην μελαγχολική και ώραία Ισπανική μεγαλούπολι, ήταν νά έπισκεφθώ τά μνημεία της και τίς πεύδ αξιόλογες τοποθεσίες της. Επίσης θέλησα νά έπισκεφθώ και την περίφημη Σίντρα, την ιστορική εκείνη πόλιν, την όποία άπθανάτισε στον «Τσαΐδ.» Αρσολό ή Μπάθρον, και όπου διέμενε τότε κατά τό θέρος ή Βασιλική οικογένεια της Πορτογαλίας στό παλάτι της Μαυριτανικά άνάκτορα. Μπήκα λοιπόν στό σιδηρόδρομο και δέν άργησα νά φτάσω στό γραφικό χωριούδάκι, στη Σίντρα, στό μέσο του όποιου ύψώνονταν ένας μαγευτικός λόφος, πάνω στον όποίο ήταν χτισμένη ή Βασιλική έπανυλις πλάι σ' ένα παλιό Άραβικό φρούριο.

Μ' ένα άμαξάκι άνέβηκα τό καταπράσινο αυτό λοφίσκο της Σίντρας. Όταν όμως βρέθηκα μπρός στη σιδηρένια πόρτα του πάρκου έμαθα από ένα γεροντάκο, ότι ή είσοδος άπαγορευόταν γιατί διέμενε στη Σίντρα ή Β. Οικογένεια της Πορτογαλίας. Αυτό μ' έπίκρανε. Ποθούσα νά έπισκεφθώ την Σίντρα και νά ιδώ τά άνάκτορα γιά τά όποια τόσα είχαν γραφεί. Τι έπρεπε να κάμω πλέον; Αυτό σκεπτόμουν όταν μ' έληθίαισε έξαφνα ένας άξιωματικός τών Άνακτόρων. Έσπευσα τότε νά τόν παρακαλέσω νά μου διευκολύνῃ την είσοδο στό πάρκο. Του είπα ότι είμαι Έλληνας άξιωματικός και ού λίγο, άφου άπουσίαισε λίγα λεπτά έπέστρεψε και μ' έληθοφώρησεν ότι ή Α. Μ. ή Βασίλισσα έδωσε διαταγήν όπως μου έπιτραπεί ή είσοδος εις την Σίντραν. Έπιπλέον ή καλή και ευγενική Άνασσα έθεσε στην διάθεσί μου ένα άρτυροστόλιον γεροντάκων, όστις, κατόπιν βαθυτάτων ύποκλίσεων, ανέλαβε νά μου κάμῃ τόν οδηγό.

Έπισκέφθην λοιπόν τό θαυμαστόν έκείνο άνάκτορον, πού θύμιζε παλάτι παραμυθιού, τόν ναΐσκον στον όποίο προσήχοντο τά μέλη της Β. Οικογενείας και ό όποιος ήταν όλος φίλνισι και άραβουργήματα περίφημα και ύπερχου τέχνης και ύπομονής, τό πάρκον, τά πάντα διατελών ως έν όνειρω!...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ, ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ, ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ & ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ.

«Όταν κατόπιν κατευθυνόμεθα πρós την έξοδο, είδα έξαφνα έμπρός μου τρείς κυρίες αί όποιές εκύτταζαν περιεργοί πρós τό μέρος μας. Η μιά μάλιστα έξ αυτών, γλυκειάς και ευγενικιάς φυσιογνωμιάς, φέρουσα κόκκινον περιστηθιον και κρατούσα κόκκινη όμβρέλλα, μ' έχαιρέτισε μ' εύμενεα.

— Su Mahesta la Rainha!... μου ψιθύρισεν ό θεράπων οδηγός μου, ύποκλινομένος πρós τών κυριών μέ σεβασμόν. Ήταν πράγματι ή Βασίλισσα...

Άπεκαλύφθην τότε και έγώ και ύπεκλίθην πρós της Άνάσσης και τών συνοδών της κυριών, σκεπτόμενος ότι θ' άπορούσαν ίσως πού έβλεπαν ένα Έλληνα μη ένθυμίζοντα τόν Έρμην του Πραξιτέλους!

Παραμέρισα κατόπιν άσεπής, αφήνοντας τόπον εις την Βασίλισσαν και τάς κυρίας γιά νά περάσουν.

Η Μεγαλειότης της όμως δέν έβιάζετο. Μ' έληθίαισε και μου άπηθύβεν μερικάς ερωτήσεις, επί τη εύκαιρία δέ αυτή την ευχαρίστησα θεσμώς διά την καλοσύνην της νά μου έπιτρέψῃ νά εισέλθω στην Σίντρα.

Τό βράδυ, παρετέθη κατά τά συνηθισμένα γεύμα στ' άνάκτορα πρós τούς άξιωματικούς του «Μισούλη».

Μόλις ένεφανίσθη ή Βασίλισσα στην αίθουσαν όπου είμεθα συγκέντρωμένοι, μέ έγνώρισε άμέσως, μ' έληθίαισε και άρχισε νά συνομιλή μαζί μου. Αυτό έκαμε έξαιρετική έντύπωσι στους συναδέλφους μου. Δέν μπορούσαν νά καταλάβουν πώς έγνώριζε την Βασίλισσα της Πορτογαλίας και κουβεντολογούσα μαζί της και μου έφέρετο τόσον εύμενώς, τόσον φιλικώς...

Άρχισαν λοιπόν νά συζητούν, νά σχολιάζουν, νά κάμνουν διάφορες ύποθέσεις σχετικώς, μέ τού κάκου. Δέν έννοιούσαν τίποτα, γιατί, άπλουστάτα, άγνοούσαν την... έκστρατείαν μου μέχρι Σίντρας.

Όταν τέλος τό γεύμα έληξε και μ' έπερικύκλωσαν γεμάτοι περιέργεια τούς εξήγησα τά πάντα και ή περιεργεία τους, ίκανοποίηθη.

Τό ταξείδι αυτό στην Ισπανία, ή έπίσκεψίς μου στην Σίντρα και ή καλοσύνη της Βασίλισσης, εννε από τίς ώραϊότερες της ζωής μου άναμνήσεις...

Ο κ. ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

«Ο κ. Φιλήντας, ό γνωστός λογοτέχνης και γλωσσολόγος μιάς διηγήθῃ τά έξής, σχετικώς μ' ένα άρκετά τραγικό επεισόδιο πού

του συνέβη στην Τουρκία, σχετικώς με τās γλωσσικās του πεποιθήσεις :

— Μαθητής ακόμη στο διδασκαλείο της Θεσσαλονίκης, το 1888, την χρονιά που έβγηκε το «Ταξίδι» του Ψυχάρη, εδιάβασα στην «Εστία», το περίφημο λογοτεχνικό περιοδικό, το όποιον μās ήρ- χετο τακτικά στην Θεσσαλονίκη και το κατερώγαμε, ένα άρθρο, του λατρευτού μου Ροΐδη, για τo «Ταξίδι» του Ψυχάρη, που μόλις είχε βγει. Τόσο μ' ένθουσίασε τo άρθρο εκείνο και τόσο με «κα- τέπεισε», ώστε την ίδια εκείνη ημέρα έγραψα μίαν έκθεσι στην δημοτική. Όταν την διάβασε, μου ειπε ο καθηγητής μου των Έλ- ληνικών Ι. Βαργιάης, ειρωνικά, γιατί δέν είχαν άρξισει ακόμη οι αντίπαλοι μās να παίρνουν στά σοβαρά τo δημοτικιστικό κήρυγμα :

— Ω, βλέπω ότι πολύ γλήγορα σε προσηλύτισε ο Ψυχάρης.
Την εποχή εκείνη έγραφα διάφορα ποιήματα και διηγήματα ρω- 만ικά στην καθαρευούσα, τα όποια έδημοσίεια στην «Εβδομα- διαία Έπιθεωρήσι» του Νεολόγου της Κων/λεως. Στην καθαρευό- υσασ εξακολούθησα να γράφω και μετά την ανάγνοσι του «Ταξι- δίου», και έγω δέν ξέρω γιατί, ίσως από κεκτημένη ταχύτητα, ή ίσως γιατί δέν έγχειρίζοιου ακόμη μ' εύχρησια την δημοτική. Ως τόσο, όταν μου έδωσε ύστερα από λίγα χρόνια ο Γρυπάρης να δια- βάσω τo θανατικό διήγημα του Ψυχάρη «Η Ζούλια», τόσο ένθου- σάσθηκα ώστε έγκατέλειπα όριστικώς πλέον την «καταρρέουσασ» Άρχιωσ να γράφω την δημοτική. Στην δημοτική εινε γραμ- μένο οτι έδημοσίεια την εποχή εκείνη στη «Φιλολογική Ηχώ» τo περιοδικό που έβγάζαμε με τόν Γρυπάρη στην Πόλι. Έν τω μεταξύ είχα διαβάσει και τά «Είδαλα» του Ροΐδη και είχα γίνει τόσο φανατικός πλέον, ώστε έγκατέλειπα τo γνήσιον δημοδιδασκαλικόν όνομα Μενέλαος Φιλανθίδης, που μου είχαν φορτώσει οι δασκάλοι στην Άρσάχη (Άρσάκιω), σύμφωνα μ' ένα έθιμο διδασκαλικό άναλογο μ' εκείνο των παλατών και δεσποτι- δων που άλλάζουν τo όνοματά των, και ξαναπαήρα τo πραγματικό μου όνομα Μένος Φιλητάς.

— Το ανέκδοτο που θά σου διηγηθώ, έξηκολούθησε ο κ. Φι- λήντας, άφορα ένα περιστατικό της ζωής μου που λίγο έλειψε να μου στοιχίσω πάρα πολύ άκουρά. Τόν Αύγουστο του 1892 είχα έλ- θει, έπωφελούμενο, των διακοπών μās, από την Πάνορμου της Κυ- ζίκου, όπου διήύθυνα την έλληνική άστική σχολή, στην Άθήνα, για να τυτώσω την γραμματική μου. Όταν έγγυρισα μερικοί φανατικοί καθαρευουσιάνιοι συνάδελφοι μου και άλλοι, οι όποιοι έθεωρούσαν και μένα σαν ένα από τους καταστροφείς της «γλώσσας του Θεού» έπήγαν εις τo δικητήριον της Πανόρμου και με κατηγγείλαν ως άναγεμιγμένον σε επανάστατικά Έλληνικά κοιμάτα που είχαν δήθεν σκοπό την άνατροπή του τουρζικου καθεστώςτος. Γι' αυτό, έτρόσθεσαν οι άλλη- ροι που προκειμένου γ' αλλάλλαίωσ απόταν δημοτικιστή δέν έδίστασαν να θυσιάσουν και την ζωή του ακόμη, ανακοφάντωντες κατά τόν αισχροτέρον τρόπο—γι' αυτό, έπρό- σθεσαν, πήγε και τώρα τελευταία στας Άθή- νας. Ήθελε να συνεννοηθή με τά εκεί μέλη του κοιμάτου. Μόλις έγινε η καταγγελία αύ- τή, άμέσως έτέθην υπό άστυνομικήν έπιτήρησιαν. Άλλά για κνήκη μου τύχη την εποχή άκουφώς εκείνη μου έστειλε ο δημοτικιστής κ. Πετροκόκκινος από τάς «Ίνδιās, τo «Ταξίδι» του Ψυχάρη. Τού τo είχα ζητήσει από κιάδη γιατί τo πρώτο αντίτυπο που είχα, ήταν χαμένο. Όχι ήροχο τού διεύθινσί μου ειτε από την Τουρκία, ειτε από άλλου, τo ήλεγχε άστυρά ή άστυνομία. Έτσι λοιπόν έξήτασε προσεκτικώτατα και τo «Ταξίδι» όπου έδρηκε μεταξύ άλλων την έξης φράση :

«Γιά ν' άνοιξη ή πόρτα των Πατριαρχείων, πρέπει όπωσ κρείμασαν οι Τούχοι τόν Γρηγόριο, να κομώσομε και μεις τόν Σουλτάνο». (Σουλτάνος ως γνωστόν ήτο τότε ο Χαμίτ). Αυτό ήρκεσε για να κατασχουν άμέσως όλοκληρη την βιβλιοθήκη—θυμοδμία πώς έβγαλαν τα βιβλία σε έπτά τσουβάλια— και να με στείλουν σιδεροδέ- σμον—με μιά άλυσιδα στα πόδια δηλαδή—στην Προύσα. Έκει έμεινα μιά όλόκληρη εβδομάδα μέσα σ' ένα βορωμερό υπόγειο μπουν- τρούμ, μαζί με φονάδες και άλλους κακούργους. Για να βελτιώσω κάπως την θέσι μου, ένα μόνον μέσον ήπληρχε : η δωροδοξία. Έδω- κα λοιπόν άφθονα «μπατζούς» σε όλο τo προσωπικό της φυλακής, και με πέρασαν, άφοδ μου έβγαλαν την άλυσιδα—στο έπάνω πά- τωμα της ειρκτής, με τούς ελαφροποιήτας.

Έξηκολούθησα να δωροδοκώ και μετά τρεις μήνες προφυλακι- σεις κατάρθωσα να βγω, ένα μόνον μέσον έννοείται, διότι μ' έδικασεν έπιτιδης προτοδικής, για να έχω τo δικαίωμα να κάνω έρεσι, απο- τέλεσμα της όποιας, ήτο ή άποφυλακίσις μου. Στην άποφυλακίσις μου συνέντέλεσε πολύ και ο Ψυχάρης, ο όποιος είχε ενεργήσει μέ- σον της γαλλικής πρεσβείας Κων/πόλεως. Ύστερα από δύο έτη, το 1894, ήλθε εις την Άρσάχη έπιζουρημένον άρμοδίως τo έγγραρον της καταδίκης μου εις ένός έτους φυλάκιση.

Κατεδικαζόμεν, καθώς ρητός ήρξε τo έγγραφο, «ως διατηρῶν έπιβλαβή και άπληρομενέα βιβλία». Έμεινα λοιπόν όλόκληρον ένα χρόνο στην φυλακή (της Προύσης και της Άρσάκης κατόπιν) χω- ρίς να μου ελαττωθι κάθολο ή ποινη, διότι ήτο πολιτικόν τo άδικημά μου, και όχι κοινό, όποτε θά ήλαττώνετο άσφαλως κατά τo ένα τρίτον, όπως συνέβηναν πάντοτε τότε στην Τουρκία και για τά βαρύτερα ακόμη έγκλήματα. Έτσι για τις γλωσσικές μου ιδέες λίγο έλειψε να χάσω τή ζωή μου (χωρίς τις ένέργειες της Γάλλι- κής Πρεσβείας—χαμτικόν γαρ τo καθεστώς—ίσως να με άπηγγό- νισαν) έτραβήχη τo άδόν τον σχοτοφρες, έμεινα ένα χρόνο και

τρεις μήνες στην φυλακή, και έξώδεφα δη μου την περιουσία, χί- λιας τουρκικές λίρες. Τo ποσόν αυτό διετέθη όχι μόνον σε δωροδο- κίαι, άλλα και για την συντήρησι της οικογενείας μου, όσον καιρό έμεινα άεργος. Δέν πειράζει όμως, Με θυσία μόνον θερειούον οι ιδέες και τά ιδανικά.

Ο κ. ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ

Ό γνωστός μουϊκοσυγγρής κ. Μάριος Βάρβογλης ειχε την καλοσύνη να μās διηγηθι τo ανέκδοτο που τού συνέβη όταν ζούσε στο Παρίσι :

— Μιά μέρα, μās ειπε ο κ. Βάρβογλης, ευρισκόμουν με τόν ποι- ητή και φίλατόν μου Σωτήρη Σκίτη, σε κάποια από τις γνωστές φιλολογικές συγκεντρώσεις, που όργάνωνε στο σπίτι του, την περι- φρηη «Κλοξερί ντε Λιλιά», ο Γάλλος ποιητής Πόλ Φόρ. Άφου άπήγγειλαν διάφοροι παρευσιζόμενοι εις την συγκεντρώσαν Γάλ- λιοι νέοι ποιηται και λογοτεχνία ποιήματα τού Βεολαίν, τού Μπικοντλάρ, τού Μορεάς, τού Πόλ Φόρ και άλλων, μās παρακά- λεσαν και μās ν' άπαγγείλωμε κανένα ποίημα άρχαίοιο έλληνος ποιητού. Ό κ. Σκίτης δέν ένθυμειτο κανένα άπ' έξω, πολύ δε πε- ρισσότερο έγω. Ζήτημα έν τουτοίς έθνικής φιλοτιμίας μάς επέ- βαλλε ν' άπαγγείλωμε κάποιο ποίημα. Έκει πού έσκεπτόμην την έξέρονας τι να κάνω, μου ήλθε αίφνης μία θαυμασία έμπνευσις. Χωρίς να χάσω καιρό, σηκώνομαι και λέω : Άφου ο κ. Σκίτης δέν θυμάται κανένα άρχαίοιο έλληνικό ποίημα, θά σās άπαγγείλω έγω. Οι Γάλλιοι ένθουσιάζθησαν και έσώπησαν καταβάλλοντες ιδιαίτερα βέως προσοχήν για να με άκουσούν. Έφραντίζοντο βέ- βαια ότι από τά χειλη μου θά έβγαίνουν οι όθειο ήχοι κανενός κο- ρικου τού Σοφοκλέους ή καμιάς πυδαρικής στεφάνης. Ισάον όμως ήπατώντο : 'Αντι να τούς άπαγγείλω ότι περιέριμαν τούς άπηγ- γείλα, τι νομίζετε ; τo «Πάτερ ή ιών», και τo Πάτερ ήμών, όλόκληρο άπ' την αρχή ως τo τέλος. Βέβαια αυτό που έκαγα δέν ήτο σωστό, άλλα τι διάβολο, ο σκοπός άγιάζει τά μέσα. Έποεσε να βγοίμε άσπροσώσωποι. Και γιατ' ά μιν έχουν καμιά άμφιβολία, γιατί σο και άν τούς λέμε κουτοφραγους εινε έξυπνάτοιο οι Γάλλιοι, ότι ήτο άρχαίοιο έλληνικό ποίημα, στο τέλος κάθε φράσεως έλεγα και ένα από τά γνωστότερα άρχαία έλληνικά όνόματα. Ή άπαγγελία δηλαδή έγινε ως έξης : Πάτερ ήμών ο έν τοις ουρανοίς, — Ορθέστις, — άγια- σθήτω τo όνομά σου, — Ηλέτρα, — και ότω καθέστις. Τo κόλλο έπιασε και δέν έγινε αντίληττ παρά τά μειδιάματα του Σκίτη, τά όποια δύσκολα κατάρθωνε να μη μεταβάλι σε γέλια, και τόσο έπια- σε, ώστε τo τέλος όλο με συνεχέρησαν και ένθουσιασμένοι έλεγαν : Τι ποιείται, τι όράται γλώσσα ; Άθανάτα έργα τέ λος πάντων αυτά τά έλληνικά !

Ο κ. ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ

Τόν κ. Μυράτ βρίσκομε στο Κοτοπού- λειο :

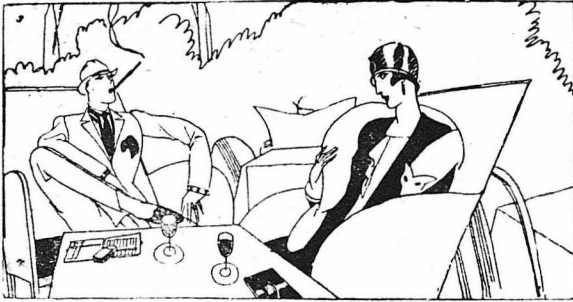
- Ένα ανέκδοτο της ζωής σας, κύριε Μυράτ.
- Έχω τόσα πολλά.
- Τότε πείτε μās όχι ένα, άλλα... πολλά ! Όσα θέλετε...
- «Κ. Μυράτ συγκατατίθεται και άρχίζει με καλοσύνη και προθυμία : — Είχα άποφασίσει, μās λέγει, να φύγω από τo Παρίσι, όπου είχα μείνει άρκετo καιρό, παρακολουθών την θεατρική κίνησι, μ' όλο τόν ένθουσιασμό ενός νέου καλλιτέχνη που λατρεύε τo θέα- τρο, είχα άποφασίσει να φύγω από τo Παρίσι, όχι φυσικά διότι τo ήθελα, άλλ' έξ ανάγκης. Ό αδελφός μου μου ειχε στείλει 250 φρ. —τά τελευταία που σου στέλινο, μου έτόνιχε στο γράμμα του— ποσόν άρκετά σοβαρό τo ποσό εκείνη (1900) τo όποιον όμως έσπευσα να μεταβάλω σε —γίλεκα, γαρβάτες, και σε διάφορα άλλα περιττά, άλλα όραία πράγματα. Είχα κρατήσει βέβαια και τά χρώματα που μου εχευόζοντο για τo εισιτήριό μου από τo Παρίσι εις την Άθήνα, άλλα μόνον γα τo εισιτήριό μου. Τά άλλα έξοδα τού ταξείδου, τ' άναγκαία, όσον και της μετακινήσεός μου, δέν τά είχα προβλέψει. Στο τραίνο που με μετέφερε από τo Παρίσι στην Μασ- σαλία, —ταξείδι διαρκείας 12 όρών—όταν έπλησίασε τo μεσημέρι, άρχισα να αισθάνομαι τούς πρώτους νυγμούς της πείνας.

Δώδεκα όρες, σκέφθηκα, και δέν έχω λεπτά ούτε για να φάω στο table-d'hôte, ούτε για ν' αγοράσω σάντουιτς ή άλλο φαγω- σιμο σε κανένα σταθμό. Μαζί μου δέν είχα κανένα τρόφιμο, εκτός από δύο βάζα γλυκά πουχα άγοράσει φεύγοντας από τo Παρίσι. Τά γλυκά αυτά ήπήρξαν ή σωτηρία μου. Στο διαμέρισμα μου ήπληχαν και κάτι Άργεντινιοι, πλούσια έφοδιασμένοι με διάφορα όρεκτιώ- τατα τρόφιμα, ζαμπόνια, σαλμάκια κλπ.

— Άν τούς προσέρρω, ειπα, γλυκό, θέλοντας και μή, θά μου προσφέρουν και αυτοί από τά τρόφιμά τους. Τo όποιον ζοί έγινε. Με μείδιαμα άπειρο γλυκώτητος τούς προσέφερα... γλυκό. Οι Άρ- γεντινιοί ένθουσιάζθησαν. Άπ' όλα είχα, μόνον τo γλυκό τούς έλειπε. Περιττόν να σās πω τι έπρακούσθησαν. Τσακίσθησαν να μου προσφέρουν από ότι είχαν μαζί των. Και έτσι δέν έλιγοθύμησα τής πείνας, όπως ήτο πολύ φυσικό να συμβη, διατι ή Θεία Προνοία με ειχε όθήσει ν' αγοράσω τo σωτήρια εκείνα γλυκά, φεύγον- τας από τo Παρίσι.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Όμιλούν οι κ.κ. Γεώργ. Ράλλης, Γιάννης Γρυπάρης και Άννα Συναΐδινος (Γαβρηλίδου). Ό κ. Γ. Ράλλης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα δελτάριο πού έκαμε τὸ γύρο τοῦ Κόσμου

Κάποιος Ἄγγλος ἰδιότροπος θέλοντας νὰ ἴδῃ πρὸ ἑτῶν σὲ πόσο διάστημα κάμνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου ἔνα ταχυδρομικὸ δελτάριο, ἀπέστειλε ἔνα τέτοιο στὸ Χόγκ-Κόγκ, μὲ τὴν παράκλησι νὰ ἐπιστραφῆ πρὸς τὸν ἴδιο μὲσω τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ δελτάριο αὐτὸ ἀφροῦ γύρισε δλόκληρη τὴν γῆ, ξανάφρασε στὸ Λονδίνο ἕστερα ἀπὸ ἑβδομήκοντα ἀκριβῶς ἡμέρες! Ἐκαμε ὀκτώδη τὸ γύρο τοῦ κόσμου σὲ χρονικὸ διάστημα λιγώτερο κατὰ τεσσαράκοντα ἡμέρες, ἀπὸ ἔκείνου πὸν χρειάζεσταν πρὸ δέκα ἑτῶν, ὅταν τὰ ταχυδρομεία ἦσαν σὲ χειρότερο χάλι. Ἡ δαπάνη τοῦ μακροῦ αὐτοῦ ταξειδιοῦ τοῦ δελταρίου τοῦ ἄγγλου ἰδιοτρόπου ἀνῆλθεν μονάχα σὲ 35 λεπτά!

Τὸ ὕψος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ

Ἐξακριβώθηκε τελευταίως καὶ τὸ ὕψος στὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ φτάσουν σὲ καιρὸ τρικυμίας τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Τὸ ἐπὶ τῶν φάρων καὶ φανῶν τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἔλαβε περὶ τούτου ἐνδιαφέρονσαν ἔκθεσι τοῦ φλόκακος τοῦ φάρου Tillamoch Island, σὴν ὁποία ἀναφέρει οὕτως ὅτι ἡ θάλασσα συντριβομένη πάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς ὕψωνε τὰ κύματά της σὲ ὕψος 100 ποδῶν ἑκάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά Ἐκείνου τοῦ Tillamoch Rock εἶνε χειρότερος πᾶν σὲ ἕνα βράχο ποῦ εἶνε ὕψος 66 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θάλασσης. Ὅταν λοιπὸν ἔχει τρικυμία τὰ κύματα φτάνουν σὴν κορυφὴ τοῦ φάρου καὶ 64 πόδας πῶ ψηλά ἀπὸ αὐτὴν!... Πολλὲς ὀκτώδη φορὲς σκεπάζουν τὰ χονδρὰ κρηστάλλινα τζάμια του καὶ τοῦ σβῶνουν τὸ φῶς! Φαντασθετε, λοιπὸν, εἰ γενναίως χρειάζεται γιὰ νὰ πᾶτε φαροφλόκακος σ' ἕνα τέτοιο μέρος!...

Πωλεῖται θέσις... δι' ἐπαίτην!

Σὲ μιὰ Σκωτσέζικη ἡμερὶδα δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθος γνωστοποίησι, μοναδικὴ βέβαια στὸ εἶδος της: «Πωλεῖται θέσις δι' ἐπαίτην φέρονσα κέρδος καθ' ἑβδομάδα 30 σελίνια, κειμένη δὲ εἰς συνοικίαν καλὴν, κατοικομενὴν ἀπὸ φιλανθρώπων κυρίους!...» Πάλι λοιπὸν καλὰ πού στήν Ἀθήνα δὲν ἀρχισαν νὰ ἐνοικιάζων καὶ τὰ τρίτορα οἰκιοκτίται!...

Ἄστεϊα

Στὸ δικαστήριον: — Καὶ δὲν ἦλθε σι' αὐτιά σου, μάργος, τίποτε ἀπὸ τὴν ἰστορία αὐτῆ τοῦ δαρδαιματοῦ τοῦ ἀνδρογόνου; — Τίποτε, κύριε δικαστά, δὲν ἦλθε σι' αὐτιά μου, παρὰ ἕνας... κατακέφαλος ὅταν ἐπῆγα νὰ τοὺς ξεχωρίσω!...

φοιτητῆς στῆ Γερμανία. Πῶς ἐπροκάλεσε ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ Γερμανικοῦ ναυτικοῦ. Καὶ πῶς... δὲν τὸν ἐφένευσε! Διαδήλωσῆς εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ Βουλευταὶ πανικόβλητοι. Ὅπου συλλαμβάνεται ὁ κ. Γιολδάσης. Ὁ Δημ. Ράλλης ἐπιμένει νὰ συλληφθῆ καὶ ὁ υἱὸς του. Τὸ πρῶτο ποίημα τοῦ κ. Γρυπάρη. «Ἡ Ἀρχανσοφρομαχία» Ἡ γνωριμία του μὲ τὸν κ. Παλαμᾶ. Πῶς τὸν εἰσῆλθε ὁ κ. Ξενοπούλος ὡς... κ. Ὑπερίδην, ποιητὴν καθαρκευσοῦσαν! Ὁ κ. Γρυπάρης στὰ νύχια τοῦ Χάρου. Αἱ σφαγαὶ τῶν Ἀρμενίων. Ὁ φόνος τοῦ Κυριακίδη. Ὁ κ. Γρυπάρης σφύρομενος στοὺς δρόμους ὑπὸ Τούρκων ροπαλοφόρων. Πᾶς ἐσώθη. Ἐνα σουαρέ τῆς κ. Ἄνας Συναδινόου (Γαβριηλίδου). Ὁ ἀειμνηστὸς Γαβριηλίδης ἐξεγείρεται. Ὅπου... δὲν γνωρίζει τὸ σπῆτι τοῦ! Ὁ Γαβριηλίδης καὶ ἡ μητέρα του. Ὁ σπαραγμὸς ὅταν ἀπέθανε. Ἐνα θαυματουργὸν χρονογράφημα.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Β.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀφίχθη ἐκ Παρισίων. Εἶνε ξεχωριστὸς καὶ ἰδιότυπος τύπος ὑπὸ ἐποχῶν συνόλου, εὐμορφίας, σιλουέττας καὶ ψυχουστῆσεως. Πρὸ ἑτῶν ἐγκατεστημένη στὸ Παρίσι, ὅς κομψότατον ἀπαρτεμένον, στὸν καλλωπισμὸν τοῦ ὁποῖου διαφαίνεται ἡ καλαισθησία τῆς οἰκοδομοποιήσεως. Τὸ αὐτοκίνητό της, πολυτελέστατο, τὸ ὀδηγεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μόνη της. Κατορθώνει νὰ εἶνε συγχρόνως στὴν κυριωτέρα πρεμιέρα τοῦ Παρισιοῦ, στὸν χορὸ τοῦ «Ριτς», στὴν αἴθουσα τοῦ «Πατού» ἢ τῆς «Βιοννέ», στὸ Δάσος, παντοῦ. Συγχρόνως κάθε τόσο ταξιδεύει μὲ αὐτοκίνητόν της ἐν Ἑλλάδι, σὲ λίγο βροῖζεται συντροφειμένη μὲ φιλικὴ συντροφία στὴν Νορβηγία, ξαφνικὰ παρουσιάζεται στὴν Ἀθήνα, ὅπου γίνεται δεκτὴ μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό. Εἶνε ἐξαισιότητα ἢ ὁμιλία της, προσελκύει τὸν ἐνδιαφέρον ἢ χάρις της, ἰδιαιτέρως εὐχάριστη στὴν ὄρασι, πάντοτε θαυμάσια ντυμένη. Τώρα ἴσως εἶνε γιὰ ὀλίγες ἡμέρας, ἢ ἐμφανισίς της ἀπὸ τῆς πλέον ὥραιης, ἢ τουαλέττες της ἢ τελευταία λέξις τῆς μόδας. Διὰ τὴν ἀκριβείαν ἀνεχώρησεν ἤδη ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ μετέβη στὰς Πάτρας ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένη ἢ μὲν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀπόκροω στὰς Ἀθῆνας, ἀν δὲν τῆς ἔλθῃ ἐν τῷ μεταξῷ ἢ ἐμπνευσίς νὰ βροῖθῃ στὴν Ἰαπωνία ἢ Νορβηγία. Ὅμιλεϊ Γαλλικὰ σὰν Παριζιάνη, Ἀγγλικὰ σὰν Ἀγγλίς, Γερμανικὰ σὰν Γερμανίς. Σωστὸ πανδαμόνιον πνεύματος, χάριτος καὶ γοητείας.

Ἡ Μονταῖν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ζωηροτάτη ἢ χορευτικὴ κίνησις τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα. Ὁ ἕνας χορὸς διαδέχεται τὸν ἄλλον, ἢ μία δεξιώσις τὴν ἄλλην, τὸ ἕνα τὸ εἶναι ἄλλο, ἀλλεπάλληλα συγκεντρώσεις ραμῆ, ῥόμου, μπριζῆς, οὕτως ὥστε αἱ κυριαὶ νὰ ἔχουν παραζαλισθῆ σὲ σημεῖον νὰ μὴ ξεύρουν τί νὰ ἐκλέξουν καὶ τί νὰ προλάβουν.

— Ἀπὸ τὰς δοθείσας χορευτικὰς ἐσπερίδας τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος πλέον εὐχάριστη ἡτο παρὰ τῆ κ. καὶ τῷ κ. Γ. Γεωργαντᾶ, ἢ ὁποία ἀρχισε ὑπὸ τύπον ἀπλῆς μαστίχας.

— Ἐκτάκτως διακοσμητικὰς σιλουέττες ἦσαν ἡ κ. Θ. Ζαίμη, κ. Ἀρεντοῦλη, δις Γεωργαντᾶ, κ. Λυκουρέζου, δις Γ. Νικολαΐδη, δις Ἀρκουδάρη.

— Παρὰ τῷ κ. καὶ τῆ κ. Δ. Καλοβροσῆ ἐδόθη τὸ Σάββατον ὁ ὠραιότερος καὶ ζωηρότερος μέχρι τοῦδε χορὸς, παραταθείς μέχρι τῆς 7ης πρωΐνης. Καταφώτιστον τὸ μέγαρον ἀπὸ πολὺ ἔνωσις, ὑπὸ τοῦς ἡχοῦς μιᾶς μοναδικῆς Τζᾶζ-Μπάντ, ἐδέχτο τὰ κομψότατα ζεύγη. Ἡ οἰκοδόμοισινα, θαῦμα κομψότητος, ἔφερε πολυτελεστάτην λευκὴν περλε τουαλέττα. Τὸ κυλιεῖον ἀφθονώτατον καὶ πλήρες κομπορηχημάτων ἐδρόσισε τοὺς χορευτὰς ἕνα σαλὸν βυζαντινοῦ ρυθμοῦ τὸ ὁποῖον προκαλοῖσε τὸν θαυμασμὸν τῶν προσκεκλημένων, ξεχωρίζε τὰ κορασμένα ζευγάρια. Προχωροῦμεν στὴν χορευτικὴν σάλα. Μόνον νεολαία βλέπει κανεὶς καὶ τὸ θέαμα εἶνε ἀμοιρικόν. Μεταξῷ τῶν ὠραιότερων: κ. Θ. Ζαίμη καὶ τουαλέτταν φρέξ, κ. Ἄννα Πετροκοκκίνοῦ πολὺ γοητευτικὴ μὲ τουαλέτταν βέρ-ἀμάντ, κ. Γ. Μπότση μὲ κατακόκκινα, κ. Καρυδιὰ μὲ κατάλευκα, δις Βλαστοῦ μὲ ροζ, κ. Δ. Φωτιάδη, κ. Λιβεράτου, Μελά, Λυκουρέζου, Ζαλοκώστα, Πασπάτη Ν. Ε. Πασπάτη, Μ. Γεωργαντᾶ, Κ. Κιτοσίη, Π. Πετροκοκκίνοῦ, Γ. Νικολαΐδη Π. Ἀρεντοῦλη, Α. Μιχαλοπούλου, Π. Σαχορράφου, Γ. Ἀργυροπούλου, Γ. Γεωργαντᾶ, Ε. Ἀλευράκ.τ.λ.

— Πολὺ εὐχάριστες αἱ δεξιώσεις καὶ ἐδοθησαν τὸ παρελθόν Σάββατον παρὰ τῷ Προξένῳ τῆς Ἀμερικοῦ τῆς κ. Γιάρελ. Οἱ οἰκοδομοίτες ἐκτάκτως φιλόδρομες, ἐδέχοντο μὲ ἐξαιρετικὴν συμπαιθητικότητα.

— Διακρίνομεν Πρόεβον τοῦ Βελγίου καὶ τὴν Βαρωνίδα Γκιγιώμ, Πρόεβον τῆς Ἀμερικοῦ καὶ τὴν κ. Λῶχλιν, Πρόεβον τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν κ. Ρασκάνο, Πρόεβον τῆς Ἰσπανίας, τὸν ἐπιτετραμένον τῆς Γαλλίας καὶ τὰς κ. κ. Ν. Μακκά, Δοπερσῆ, Γρίβα, Καντατζόγλου, Γρυπάρη, Μιχαλακοπούλου, Ζαρίφη κ. ἄ.

— Προαναγγέλονται χορευτικὰς ἐσπερίδας γιὰ τῆς ἀπόκροες, παρὰ τῆ κ. καὶ τῷ κ. Βαφειδάκη, κ. καὶ τῷ κ. Δ. Αβέρδου, κ. καὶ τῷ κ. Δ. Καλοβροσῆ, κ. καὶ τῷ κ. Ν. Νικολαΐδη κ.λ.

— Λίαν πολυπληθῆς δεξιώσις παρὰ τῷ Ὑπουργῷ τῆς Παιδείας καὶ τῆ κ. Λιβαθινοπούλου.

— Εἶνε τόσοσ κόσμος ὥστε μετὰ δυσκολίας διακρίνομεν κ. καὶ κ. Τανταλίδη, κ. Α. Μπαλατζίδη, πρεσβεραν Ἰαπωνίας, κ. Α. Νικολαΐδη, κ. καὶ Δα Χριστοδουλάτου πολὺ χαριτωμένη μὲ τουαλέττα πρόσθινη ζωπή καὶ ἀσημένια, κ. Μπουμπουλή κομψότατον σύγλον, κ. καὶ κ. Πετρίδην, κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ Δα Δοσίου, κ. Μακώλει, κ. Κόρακα, κ. Παπαπαναγιώτου, κ. Α. Μορέλλα, κ. καὶ Δα Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Πεσματιόγλου, κ. Σκαρμαμαγὰ κ.λ.

— Ἐξαιρετικαὶ ἐμφανισίς τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα στὰ κοσμικὰ κέντρα ἦσαν τῆς ὡραίας Παρισινοῦ καλλιτέχνης κ. Φρονταὶ καὶ τῆς κ. Ἐμμιας Βάτμαν, ἀρετὴ ἀφίχθεισις ἐκ Παρισίων.

Ἡ Μονταῖν

ΓΑΜΟΙ

Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς χαριτωμένης διδος Ἐλένης Μεροκούρη μετὰ τοῦ κ. Κώστα Στεργίου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξε ὁ κ. Γεώργ. Κ. Πουρναρόπουλος δεμηνότης τῆς «Ἀκαδημαϊκῆς Βιβλιοθήκης».